

Arrest

nr. 288 251 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2022 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te M. op [...]1994.

Op 28 juni 2021 verkreeg verzoeker een visum lang verblijf, type D, in het kader van studies aan de Universiteit van Bergen.

Op 7 oktober 2022 diende verzoeker bij de gemeente Halle een aanvraag in tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in hoedanigheid van student, overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 november 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Betreft: T. T. L. G.
geboren te M. op [...]1994
nationaliteit: Kameroen adres: [...] HALLE
Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf In de hoedanigheid van student*

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, §1 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, In de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, §3, eerste lid, 7° en 8°;

Overwegende dat betrokkene op 17.08.2021 naar België kwam om hogere studies aan te vatten aan de universiteit van Bergen; dat hij daar in het academiejaar 2021/2022 ingeschreven was voor de bachelier en sciences informatiques maar geen enkel studiepunt van de opgenomen 60 studiepunten behaalde.

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2022/2023 een inschrijvingsattest voorlegt voor het 1e année professionnelle de la section soins infirmiers - en qualité d'élève externe aan de secondaire onderwijsinrichting "Institut d'enseignement secondaire paramedical provincial"; dat deze school gelijkwaardig is aan een secundaire opleiding en geen instelling voor hoger onderwijs is zoals bedoeld in artikel 60, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dat hij bijgevolg niet langer in aanmerking komt voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 60 van de wet van 15/12/1980.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing en de huidige A-kaart geldig tot 31.10.2022 in te houden.”

Op 29 november 2022 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde T. T., L. G.
geboren te M., op [...]1994,
van Kameroen nationaliteit,
verblijvende te [...] HALLE*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat In een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, In de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

En

Artikel 13: § 3. De minister of zijn gemachtigde kan In één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd In het Rijk te verblijven Ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Op datum van 29.11.2022 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam pas op 17.08.2021 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het KB van 7 augustus 1995), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de tegensprekelijkheid en van de materiële en formele motiveringsplicht. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Les présents développements sont faits sous réserve de la consultation du dossier administratif du requérant, pas encore reçu à ce jour, malgré la demande et rappels (pièce 3). Le demandeur se réserve donc le droit d'étayer davantage ses développements après consultation du dossier administratif

6.1. Première branche

EN CE QUE la partie adverse prend une décision de rejet de la demande de prolongation du séjour du requérant au motif qu'il ne serait désormais plus inscrit dans un établissement d'enseignement répondant aux exigences de l'article 60, §3, de la loi du 15 décembre 1980, mais dans un enseignement secondaire ;

ALORS QUE l'Institut dans lequel le requérant est inscrit ne fournit pas uniquement un enseignement de type secondaire ;

Qu'à la lecture du site internet, l'IFEPP propose en effet également des formations relevant de « l'enseignement supérieur » ;

Que tel est le cas en particulier des soins infirmiers suivis par le requérant ;

Qu'il est en effet indiqué que ceux-ci relèvent du «4e degré - enseignement secondaire professionnel complémentaire », mais également que le titre délivré à l'issue de la formation de trois est celui d'un « Brevet d'Infirmière Hospitalière (européen) = Infirmière responsable en soins généraux »

Que l'accès à un tel enseignement requière d'emblée de posséder un CESS (à défaut, ce dernier pouvant être obtenu à l'issue de la première année), et en tout état de cause que le brevet correspond à l'obtention d'un « Bachelier » ;

Que la formation suivie par le requérant ne relève donc pas de l'enseignement secondaire mais bien de l'enseignement supérieur au sens des articles 58 et 60 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la motivation des deux décisions est donc inexacte, tant en droit qu'en fait ;

Qu'il n'y avait aucune raison pour que la partie adverse délivre une décision de rejet de sa demande de renouvellement de séjour et une annexe 33 bis « ordre de quitter le territoire » :

Que ni la loi du 15 décembre 1980 ni l'arrêté royal du 8 octobre 1981 n'impose à la requérante d'établir que l'établissement d'enseignement pour lequel elle demande une autorisation de séjour étudiant est bien un établissement répondant aux exigences des articles 58 et 60 et non un établissement secondaire ;

Que le statut d'un établissement d'enseignement est une donnée publique accessible à tous ;

Que les décisions attaquées sont inadéquatement motivées puisqu'elles ne permettent pas de comprendre les raisons pour lesquelles la partie adverse a rejeté la demande de séjour étudiant au motif que l'institution serait (uniquement) un enseignement secondaire, alors qu'une recherche rapide permet de constater que cela n'est pas (seulement) le cas ;

Qu'il est même plutôt clair en l'espèce que la partie adverse s'est en réalité limitée au titre - quelque peu trompeur- de l'Institut où est inscrit le requérant, en violation de ses obligations de minutie ;

Que la partie adverse a manqué à ses obligations de minutie et de motivation complète et adéquate et a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus.

6.2. Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse a pris les décisions attaquées sans entendre le requérant au préalable ;

ALORS QU'il existe un principe général de droit «qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts »' ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où l'annexe 33bis délivrée au requérant est une mesure défavorable ;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des articles 41,47 et 48 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, *Krombach*, C-7/98. Rec. p. 1-1935. point 42, et du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. 1-10369. point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden- Industrie Michelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74. Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005,

Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P. Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-2 7/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que le Conseil d'Etat, dans un deuxième arrêt rendu le 19 février 2015, précise également que « Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne (CIUE. C- 249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida point 34) » ;

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend une annexe 33bis telle que la décision attaquée, doit tenir compte « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980;

Que cette disposition constitue la transposition en droit belge de la directive 2008/115/CE tel qu'il ressort de la lecture de la disposition en question et des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que la partie adverse met ainsi en œuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce la Charte des droits fondamentaux ainsi que les principes généraux du droit de l'Union Européenne ;

Qu'un ordre de quitter le territoire constitue indéniablement une mesure défavorable qui nécessite que l'étranger soit entendu ou à tout le moins ait l'occasion de faire valoir ses moyens de défense, préalablement à l'adoption de la décision ;

Qu'ainsi donc, en vertu des principes de bonne administration, devoir de minutie, et droit d'être entendu, la partie défenderesse se devait d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », la partie requérante de faire valoir ses arguments à l'encontre de la décision qu'elle se proposait de prendre ;

Qu'en l'espèce cependant, et sous réserve de la lecture du dossier administratif (pièce 3), il semble que la partie requérante n'a pas été invitée à faire valoir ses arguments, n'a pas été informée de la décision que la partie défenderesse se proposait de prendre, et n'a pas été assistée d'un conseil dans le cadre du processus décisionnel ;

Que s'il avait été dûment entendu préalablement à la prise de décision querellée, et si les garanties précitées avaient été respectées, le requérant aurait pourtant au moins fait valoir plusieurs éléments qui auraient eu un impact sur la motivation de la décision :

- *Il aurait notamment fait valoir, notamment à la demande expresse de la partie adverse, des éléments tendant à prouver que le cursus qu'il suit relève bel et bien de l'enseignement supérieur et mène à un brevet qui rentre dans la définition de l'article 58 de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- *Il aurait également souligné le fait que les éléments composant sa « vie privée » au sens de l'art. 8 CEDH devaient être analysés dans le cadre du processus décisionnel ; tel que cela ressort de la jurisprudence européenne, et que l'analyse minutieuse qu'on est en droit d'attendre de la partie défenderesse au titre de l'article 8 CEDH porte aussi sur la « vie privée », en ce compris « l'épanouissement personnel » et « l'autonomie personnelle »;*

Il aurait ainsi notamment parlé de sa vie familiale en Belgique. D'une part auprès de sa famille : il vit en effet chez son cousin et la famille de celui-ci. et se relève d'une aide précieuse pour ceux-ci notamment avec les enfants. D'autre part du côté de sa vie sentimentale : il est en effet en couple depuis plusieurs mois.

Il aurait également souligné qu'il est en Belgique depuis août 2021, soit depuis 1 an et demi - période durant laquelle il s'est intégré à la société belge avril 2019 et a tissé et développé des relations sociales; Que les décisions attaquées n'abordent cependant pas la vie privée et familiale du requérant;

Que ces différents éléments auraient certainement influé sur le processus décisionnel, tant ils touchent aux éléments que la partie défenderesse aurait dû prendre en compte dans le cadre de la prise de décision, en vertu du droit fondamental au respect de la vie privée et familiale et l'intérêt supérieur de l'enfant, du principe de minutie, du droit d'être entendu, et de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, et qui auraient par conséquent pu influencer sur la décision, et même mener à une décision différente ;

Que le droit d'être entendu n'a donc pas été respecté par la partie adverse lorsqu'elle a pris la décision attaquée et que cela a eu pour la requérante des conséquences désastreuses qui auraient pourtant facilement pu être évitées ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus.”

Verzoeker wijst erop dat de instelling waaraan hij studeert niet enkel onderwijs van het secundaire type verzorgt. Uit de website van het IFEPP blijkt dat ze ook opleidingen geven van het hoger onderwijs. Dit is ook het geval met de opleiding van verzoeker, nu is aangeduid dat het gaat om “4^e graad – aanvullend professioneel secundair onderwijs” (eigen vertaling) maar ook dat de titel die zal afgegeven worden aan het einde van de opleiding degene is van “Brevet Ziekenhuisverpleegkundige (Europees) = Verpleegkundige verantwoordelijk voor algemene zorg” (eigen vertaling). Dat vooraleer men toegang kan krijgen tot een dergelijk onderwijs, men in het bezit moet zijn van een “CESS” (hetgeen ook kan bekomen worden op het einde van het eerste jaar). Volgens verzoeker komt het brevet overeen met het bekomen van een bachelor. Bijgevolg gaat het niet om secundair onderwijs maar eveneens om hoger onderwijs in de zin van de artikelen 58 en 60 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de motivering van beide bestreden beslissingen verkeerd, zowel in rechte als in feite.

Volgens verzoeker leggen hem noch de Vreemdelingenwet, noch het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) op om aan te tonen dat de onderwijsinstelling waaraan hij les volgt en voor dewelke hij een verblijfsrecht als student vraagt, duidelijk een instelling is die beantwoordt aan de vereisten van de artikelen 58 en 60 en geen instelling van secundair onderwijs is. Het statuut van een onderwijsinstelling is immers een publiek gegeven, voor iedereen toegankelijk.

Verzoeker concludeert in zijn eerste onderdeel dat de bestreden beslissingen onafdoende gemotiveerd zijn aangezien ze niet toelaten de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde het verblijfsrecht heeft geweigerd op grond van het motief dat de instelling alleen een instelling van secundair onderwijs zou zijn terwijl een snelle opzoeking toelaat dat dit niet alleen het geval is. De gemachtigde heeft zich louter beperkt tot de misleidende titel van de instelling waar verzoeker is ingeschreven en heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, de beslissing onafdoende gemotiveerd en een manifeste appreciatiefout begaan.

In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde het beginsel “audi alteram partem” heeft geschonden. Het hoorrecht wordt ook gewaarborgd door de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest waarbij verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin het Hof onder meer stelt dat het hoorrecht deel uitmaakt van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht.

Verder vervolgt verzoeker dat de gemachtigde in de bijlage 33bis moet rekening houden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen een omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG. In casu is het Handvest van toepassing en de genomen maatregel is onbetwistbaar een nadelige maatregel voor de betrokkene dermate dat hij voor het nemen van de beslissing de mogelijkheid had moeten krijgen voor zijn belangen op te komen. In casu blijkt dit niet en evenmin blijkt dat hij werd geïnformeerd over de beslissing die de gemachtigde zou nemen, noch werd hij geassisteerd door een raadsman in dit beslissingsproces. Indien hij zou gehoord zijn, dan had verzoeker elementen kunnen aanreiken die een invloed hadden gehad op de bestreden beslissing. Concreet stelt verzoeker dat hij bijkomende elementen had kunnen voorleggen om te bewijzen dat de opleiding die hij volgt wel degelijk een opleiding is binnen het hoger onderwijs en leidt tot een brevet die binnen de definitie valt van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Hij zou gewezen hebben op elementen die behoren tot zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals zijn persoonlijke ontplooiing en autonomie. Verder zou hij gesproken hebben over zijn familieleven in België nu hij bij zijn neef en diens familie woont en hij voor de kinderen zorgt. Daarnaast heeft hij ook een relatie sedert verschillende maanden. Verder had hij kunnen onderstrepen dat hij reeds in België is sedert augustus 2021, ongeveer anderhalf jaar, en hij zich in die periode heeft kunnen integreren in de Belgische samenleving en sociale banden heeft ontwikkeld. In de

bestreden beslissing wordt door de gemachtigde niet ingegaan op het privé- en familieleven, aldus verzoeker.

Concluderend stelt verzoeker dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd en dit desastreuze gevolgen heeft voor hem, nu deze betrekking hebben op het fundamenteel recht op privé- en familieleven en het hoger belang van het kind. Hij leidt er ook een schending uit af van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 7 augustus 1995 de Raad niet inziet hoe deze bepaling door de huidige bestreden beslissingen zou kunnen geschonden worden aangezien dit Koninklijk Besluit betrekking heeft op de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren. Verder is ook de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet irrelevant in casu. Verzoeker licht ook niet toe op welke wijze deze bepalingen worden geschonden, dermate dat dit onderdeel van het middel ook om die reden onontvankelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij daarbij geen manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze zijn genomen. Anders dan verzoeker aanvoert, laat de eerste bestreden beslissing wel toe te begrijpen waarom de verblijfsmachtiging als student niet wordt verlengd, met name omdat de school waaraan verzoeker studeert, geen instelling is van hoger onderwijs zoals bedoeld in artikel 60, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat de instelling niet enkel een instelling is voor secundair onderwijs, betwist hij de inhoud van de bestreden beslissing en verder meent hij dat de gemachtigde geen snel onderzoek heeft gedaan. Dit heeft evenwel betrekking op de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en wordt dan ook in dat kader onderzocht.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, naar de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, zijnde de artikelen 61/1/4, 60, § 3, 3° en 58, 3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:

- 1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8° ;
- 2° [...].

De minister of zijn gemachtigde trekt de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student in wanneer de student valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Artikel 60, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

- 1° [...];
- 2° [...];
- 3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:

- a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;
- b) [...];
- c) [...];

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.

- 4° [...];
- 5° [...];
- 6° [...]

Indien de aanvraag in het buitenland werd ingediend en het niet mogelijk is dit bewijs reeds bij de aanvraag te voegen, dan moet dit bewijs binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/1, § 4, voorgelegd worden.

- 7° [...];
- 8° [...]

Indien behoorlijk wordt aangetoond dat de documenten bedoeld in 7° en 8°, niet kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, de vreemdeling echter machtigen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren.” (eigen onderlijnen)

Artikel 58, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken;” (eigen onderlijnen)

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde kan weigeren een verblijfsmachtiging als student te hernieuwen indien niet langer voldaan is aan de voorwaarden zoals onder meer bepaald in artikel 60, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient aldus een attest af te geven van een “instelling van hoger onderwijs”. De “instelling van hoger onderwijs” is enkel “een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren”.

Uit de stukken die verzoeker bij de aanvraag tot hernieuwing heeft voorgelegd blijkt dat de instelling het “*institut d'enseignement secondaire provincial paramédical*” betreft van Bergen en dat zijn specifieke opleiding als volgt wordt genoemd op het door hem voorgelegde attest: “*enseignement secondaire – humanités professionnelles, 4e degré – enseignement secondaire professionnel complémentaire*”, waarbij op het einde van de opleiding kan behaald worden: een “*brevet d'infirmière hospitalière (européen) – infirmière responsable en soins généraux*”.

Anders dan verzoeker voorhoudt, is een “brevet” niet gelijk aan een bachelorsdiploma.

Hoe dan ook, daargelaten de vraag of de opleiding die verzoeker thans volgt een hogere studie zou zijn dan wel voortgezet secundair onderwijs, dan nog volstaat het volgen van een hogere studie niet om op grond daarvan een verblijfsrecht als student te kunnen behouden. Het moet volgens artikel 60, § 3, 3° iuncto artikel 58, 3° van de Vreemdelingenwet om een opleiding gaan die gevolgd wordt aan een instelling voor hoger onderwijs en het moet bovendien gaan om een door de bevoegde overheid erkende instelling voor hoger onderwijs, die bevoegd is om hogere studies te organiseren.

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij stelt dat noch de Vreemdelingenwet, noch het Vreemdelingenbesluit hem verplichten aan te tonen dat de onderwijsinstelling waaraan hij studeert, een instelling is die voldoet aan de artikelen 58 en 60 van de Vreemdelingenwet en geen instelling voor secundair onderwijs mag zijn. Het is immers de taak van de onderdaan van een derde land om bij zijn aanvraag een attest voor te leggen van een erkende instelling van hoger onderwijs.

Verzoeker stelt zelf dat het statuut van een onderwijsinstelling een publiek gegeven is, dat iedereen kan nagaan. Bijgevolg kon verzoeker weten dat de instelling waar hij de verpleegkundestudies wil volgen of reeds volgt niet voorkomt op de lijst van erkende instellingen van hoger onderwijs. Zo blijkt uit de artikelen 10, 11, 12 en 13 van het “*décret du 7 novembre 2013 définissant le paysage de l’enseignement supérieur et l’organisation académique des études*” dat het moet gaan om een instelling die een universiteit is, een hogeschool, een hogeschool voor kunstonderwijs of een “*établissements de promotion sociale considérés, pour leurs sections d’enseignement supérieur, comme établissements d’enseignement supérieur*”. In dit decreet worden alle instellingen bij naam opgesomd die vallen onder het begrip van door de bevoegde overheid erkende instelling voor hoger onderwijs in de Franstalige gemeenschap. De onderwijsinstelling waar verzoeker les volgt, komt niet voor in deze artikelen 10, 11, 12 of 13 van het voornoemde decreet van 7 november 2013.

De gemachtigde heeft aldus rechtmatig vastgesteld dat de school waar verzoeker wenst te studeren geen instelling is van hoger onderwijs zoals bedoeld in artikel 60, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en kon hieruit alleen reeds concluderen dat verzoeker niet langer in aanmerking komt voor een verdere verlenging van het verblijf als student op grond van artikel 60 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de instelling waar verzoeker studeert mogelijk ook opleidingen biedt van hoger onderwijs, ondanks de verwarrende naam van de instelling, doet geen afbreuk aan het feit dat de instelling zelf niet door de bevoegde overheid is erkend als een instelling van hoger onderwijs. Er kan bijgevolg niet aangenomen worden dat de gemachtigde zich louter heeft laten leiden door de naam van de instelling en dat hij onzorgvuldig heeft gehandeld, niet op volledige en adequate manier heeft gemotiveerd of een manifeste appreciatiefout zou begaan hebben.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet. Evenmin kan een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Wat betreft de in het tweede onderdeel aangevoerde schending van het hoorrecht zijnde een beginsel van unierecht dat kadert binnen de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht behelst van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §’n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §’n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het

kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker enerzijds een beslissing tot weigering van hernieuwing van de verblijfsmachtiging als student gegeven en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Wat betreft de weigering tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging blijkt dat deze beslissing stoelt op de artikelen 61/1/4, 60, § 3 en 58, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen respectievelijk de omzetting van de artikelen 21, 11 en 3, 13° van de Richtlijn 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten. Het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds stoelt onder meer op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden beslissingen, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissingen moeten eveneens worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

In casu had verzoeker, wat betreft de eerste bestreden beslissing, reeds de mogelijkheid om bij zijn aanvraag tot hernieuwing van het studentenverblijfsrecht alle stukken over te maken die volgens hem nodig waren om op dienstige en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. De gemachtigde diende verzoeker in principe voorafgaandelijk aan de eerste bestreden beslissing niet opnieuw te horen. Wat betreft de tweede bestreden beslissing diende de gemachtigde verzoeker in principe wel te horen, aangezien voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals verzoeker aanstipt, ook

moet rekening gehouden worden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (gezins- en familieleden, hoger belang van het kind en gezondheidstoestand), hetgeen in principe een gehoor of andere mogelijkheid om nuttig voor de belangen op te komen veronderstelt. De Raad van State bevestigde ook reeds dat in het licht van een bijlage 33bis het hoorrecht moet worden gerespecteerd (RvS 12 september 2019, nr. 245.427).

In casu blijkt niet dat de gemachtigde verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen heeft gehoord. Echter, de Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder in de nota worden gevolgd.

Anders dan verweerder in de nota stelt, heeft verzoeker zich niet beperkt tot een theoretisch betoog maar heeft hij in het verzoekschrift wel aangehaald welke informatie hij had willen verschaffen in een gehoor. De Raad volgt evenwel verzoeker niet dat deze info had kunnen aanleiding geven tot andersluidende beslissingen.

Waar verzoeker stelt dat hij elementen had kunnen aanbrengen om aan te tonen dat de opleiding die hij volgt wel hoger onderwijs is en leidt tot een brevet die valt onder de definitie van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, voegt verzoeker niets toe aan het verzoekschrift om dit aan te tonen. Bijkomend herhaalt de Raad dat daargelaten de vraag of het een opleiding betreft van hoger onderwijs (die aanleiding geeft tot een brevet dat zou vallen onder niveau 5 van de kwalificatiestructuur), artikel 60, § 3, 3° iuncto artikel 58, 3° van de Vreemdelingenwet vereisen dat het gaat om een door de bevoegde overheid erkende instelling voor hoger onderwijs en dat de instelling waar verzoeker studeert blijkens het voormelde decreet van 7 november 2013 geen zo'n dergelijke erkende instelling voor hoger onderwijs is.

Waar verzoeker wijst op zijn privéleven, dient hij minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Het EHRM stelt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Verzoeker wijst enkel op de vage "persoonlijke ontwikkeling", "de persoonlijke autonomie" en het feit dat hij in België is sedert anderhalf jaar en sociale relaties heeft kunnen ontwikkelen. De Raad kan niet aannemen dat deze vage omschrijving een beschermingswaardig privéleven kan aantonen dat, indien hij dit aan de gemachtigde had kunnen voorleggen, tot andere beslissingen had kunnen aanleiding geven. De gemachtigde motiveert overigens uitdrukkelijk in de tweede bestreden beslissing aangaande het privéleven, door aan te stippen dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is dat de banden met het herkomstland verloren zijn. Verzoeker kwam pas op 17 augustus 2021 naar België met een visum om hier te studeren. De verblijfsmachtiging was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Waar verzoeker tot slot nog ingaat op zijn familieleden bij zijn neef en diens familie, de noodzakelijke zorg die hij voor de kinderen zou dragen en zijn relatie sedert enkele maanden, merkt de Raad op dat hij van het feit dat hij zorg zou dragen voor de kinderen in de familie van zijn neef of dat hij enkele maanden een relatie zou hebben geen begin van bewijs voorlegt, zodat het beperkt blijft tot een loutere verklaring en hij het belang van zijn betoog niet aantoonde. Hoe dan ook kan van een relatie van enkele maanden niet aangenomen worden dat dit valt onder een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat de bestreden beslissing een invloed zou hebben op het hoger belang van het kind, blijkt ook niet. Wat betreft het feit dat verzoeker inwoont bij zijn neef en diens familie, betreft dit geen gegeven waarvan de gemachtigde nog niet op de hoogte was. Reeds bij de visumaanvraag had verzoeker toegelicht dat hij familie heeft in België waaronder drie neven en er ligt ook een tenlasteneming voor. Nu deze informatie niet nieuw is, ziet de Raad niet in hoe deze info in geval van een gehoor door de gemachtigde had kunnen aanleiding geven tot andersluidende beslissingen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt uit de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde wel uitdrukkelijk met het gezins- en familieleven van verzoeker heeft rekening gehouden. Zo motiveert hij: *“Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.”*

Gezien het voorgaande, kan de Raad niet aannemen dat verzoeker elementen had kunnen voorleggen in het kader van een gehoor die hadden kunnen aanleiding geven tot andersluidende beslissingen. Hij heeft dan ook geen belang bij een eventuele schending van het hoorrecht.

Verder blijkt ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES